



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 172/2021-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duřu (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditřa a Miroslava Duriřa v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti **Comdet s. r. o.**, Strojárska 1B/8800, Trnava, IČO 36 280 402, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Pacalaj, Palla a partneri, s. r. o., Námestie SNP 3, Trnava, IČO 36 857 548, za ktorú koná ňou poverený spolupracujúci advokát Mgr. Pavel Gavorník, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 Sžfk 29/2018 z 8. októbra 2019 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 21. januára 2020 domáhala vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 4 Sžfk 29/2018 z 8. októbra 2019 (ďalej len „napadnutý rozsudok“). Sťažovateľka zároveň navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť, vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a priznať jej náhradu trov konania.

2. Správnu žalobou sa sťažovateľka na Krajskom súde v Trnave (ďalej len „krajský súd“) domáhala preskúmania a zrušenia rozhodnutia Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „finančné riaditeľstvo“) č. 104010148/2016 z 29. septembra 2016, ako aj predošlého a nadväzného rozhodnutia Daňového úradu Trnava (ďalej len „správca dane“) č. 103325198/2016 z 10. júna 2016. Krajský súd rozsudkom č. k. 20 S 36/2017-91 zo 14. februára 2018 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) správnu žalobu sťažovateľky zamietol ako nedôvodnú. O kasačnej

sťažnosti sťažovateľky rozhodol najvyšší súd napadnutým rozsudkom tak, že kasačnú sťažnosť tiež ako nedôvodnú zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľky

3. Sťažovateľka považuje napadnutý rozsudok najvyššieho súdu ako celok za nepreskúmateľný. Podľa jej názoru najvyšší súd svoje rozhodnutie dostatočne neodôvodnil, keď sa v napadnutom rozsudku riadne nevysporiadal s námietkami, ktoré vzniesla v kasačnej sťažnosti.

4. V podstatnom možno námietky, ktoré sťažovateľka opísala v ústavnej sťažnosti a ktorými odôvodnila kasačnú sťažnosť, zhrnúť takto:

4.1. Námietka, že rozsudkom krajského súdu došlo s poukazom na § 440 ods. 1 písm. f) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“) v dôsledku nesprávneho procesného postupu k znemožneniu účastníkovi konania – sťažovateľke, aby uskutočnila jej patriace procesné práva, a to v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces. Sťažovateľka sa žalobou z 2. decembra 2016 domáhala preskúmania a zrušenia celkovo desiatich rozhodnutí finančného riaditeľstva a súčasne aj zrušenia rozhodnutí správcu dane, ktoré predchádzali týmto rozhodnutiam, a to všetko v jednom konaní, pretože tieto rozhodnutia sú navzájom prepojené, spolu súvisia, keďže vzišli z jednej daňovej kontroly u sťažovateľky. Krajský súd však preskúmanie týchto rozhodnutí vylúčil na samostatné konania, čo podľa názoru sťažovateľky oslabilo jej pozíciu v jednotlivých konaniach, pretože tým zahájené konanie stratilo konzistentnosť a celistvosť. Predmetom konania tak ostalo len rozhodnutie finančného riaditeľstva č. 104010148/2016 z 29. septembra 2016. Najvyšší súd na tieto výhrady sťažovateľky (uvedené v kasačnej sťažnosti) v napadnutom rozsudku „*nereflektoval, v odôvodnení Napádaného rozsudku sa k danému dovolaciemu dôvodu (jednému z troch) Porušovateľ venoval len v rámci bodu 25. v ktorom uviedol, že konanie a postup Krajského súdu v Trnave bol plne v súlade so zákonom, čím podľa názoru Sťažovateľa(ky) došlo k stavu, ktorý možno kvalifikovať ako neprijateľná nepreskúmateľnosť Napádaného rozsudku.*“.

4.2. Námietka, že s poukazom na § 440 ods. 1 písm. g) SSP krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, a to pri posúdení (ne)splnenia podmienok sťažovateľky pre odpočítanie dane z pridanej hodnoty v zmysle § 49 ods. 1 a nasl. a § 51 ods. 1 a nasl. zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov v nadväznosti na preukázanie reálnosti zdaniteľných plnení sťažovateľky s obchodnými spoločnosťami G&C service, s. r. o. (ďalej aj „dodávateľ“), a RAMMA, s. r. o. (i); pri interpretácii § 24 ods. 1 až 4 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov tým, že krajský súd potvrdil správnosť postupu a právnej kvalifikácie veci finančným riaditeľstvom a správcom dane v daňovom konaní (ii); pri interpretácii zásad daňového konania krajským súdom, keď tento povýšil prejednávaciu zásadu nad zásadu materiálnej pravdy, pričom zároveň fakticky zúžil, ba až vylúčil aplikáciu vyhľadávacej zásady v daňovom konaní (iii); a napokon pri interpretácii rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžf 1/2010 krajským súdom, ktorý vylúčil, že by závery tohto rozhodnutia najvyššieho súdu svedčili v prospech sťažovateľky (iv).

Vo vzťahu k dodávateľovi reklamného spotu (G&C service, s. r. o.) sťažovateľka uviedla, že v daňovom konaní spoľahlivo až vyčerpávajúcim spôsobom preukázala formálne aj faktické dodanie plnenia – reklamného spotu vrátane premietania na veľkoplošnej obrazovke na audio-video zázname, a to s ohľadom na tieto podstatné skutočnosti: zmluvný vzťah s dodávateľom bol riadne formalizovaný preukázanou písomnou zmluvou; dodávateľ sťažovateľke za dodané plnenie riadne vystavil a zaslal príslušné faktúry, ktoré sťažovateľka uhradila; faktické plnenie zo strany dodávateľa bolo preukázané výsluchom svedka [REDAKOVANÉ]; postoje správcu dane a finančného riaditeľstva poukazujúce na to, že svedok [REDAKOVANÉ] si nevedel spomenúť na detaily plnenia, keďže nevedel s presnosťou určiť výšku plnenia za prenájom reklamného času a nepamätal si presne názov sťažovateľky, treba podľa sťažovateľky považovať za nepatričné s ohľadom na odstup času a na nemožnosť svedka [REDAKOVANÉ] oprieť sa o účtovné doklady; existencia predloženého dôkazu, a to reálnej videoreklamy sťažovateľky v spojení s nahrávkou, z ktorej je evidentné, že na veľkoplošnej obrazovke, ktorej vlastník má byť správcovi dane známy, bola reklama reálne premietaná; sťažovateľka správcovi dane označila svedka [REDAKOVANÉ], ktorý reklamu, resp. reklamný spot reálne vytvoril a v rámci výsluchu rozhodujúce skutočnosti potvrdil; vykonštruovanosť názoru finančného riaditeľstva o tom, že sťažovateľka nemá mať o opakovaný výsluch svedka [REDAKOVANÉ] záujem z dôvodu, že by si tento „teraz spomenul“ na rôzne podrobnosti, pretože ak je finančné riaditeľstvo toho názoru, že svedok [REDAKOVANÉ] by uviedol ďalšie podrobnosti relevantné pre konanie, potom sa vlastne priznáva k neúplnému zisteniu skutkového stavu; sťažovateľka napokon poukázala na rozhodnutie najvyššieho súdu č. k. 7 Sžf 41/2013 z 28. mája 2015, z ktorého vyplýva, že dôkazné bremeno zaťažuje predovšetkým daňový subjekt, ale ak tento vyčerpá vlastné dôkazné bremeno, disponuje existenciou materiálneho plnenia a tomu zodpovedajúcim daňovým dokladom, dôkazné bremeno (ale aj dôkaznú núdzu) znáša správca dane.

Sťažovateľka konštatovala, že najvyšší súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku k týmto podstatným dôvodom uvedeným v podanej kasačnej sťažnosti riadne (podrobnejšie) nevyjadril, ale len veľmi vágne a všeobecne – formálne (v bodoch 30 až 33 napadnutého rozsudku) uviedol, že sa stotožňuje z názorom krajského súdu, a len reprodukoval názory prezentované správcom dane, finančným riaditeľstvom a krajským súdom, v dôsledku čoho napadnutý rozsudok považuje za v podstatnom rozsahu nepreskúmateľný.

4.3. Námietka, že s poukazom na § 440 ods. 1 písm. h) SSP sa krajský súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu, keď krajský súd v iných konaniach, ktoré boli skutkovo a právne obdobné, vydal rozsudky v prospech daňového subjektu. Sťažovateľka v tejto súvislosti dala do pozornosti rozsudky krajského súdu sp. zn. 14 S 79/2014, sp. zn. 14 S 80/2014 a sp. zn. 14 S 81/2014. Zároveň uviedla, že krajský súd sa „v týchto konaniach stotožnil s právnou argumentáciou žalobcu, presne označil všetky vytýkané nedostatky v rámci daňového konania správneho orgánu, ktoré spolu vo vzájomných súvislostiach zapríčinili zrušenie rozhodnutí Finančného riaditeľstva SR.“. Najvyšší súd však podľa názoru sťažovateľky na tieto jej výhrady v odôvodnení napadnutého rozsudku vôbec nereflektoval (len okrajovo v bode 34), čo je potrebné považovať za neprijateľnú nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Predmetom ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky o porušení jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, ktorý považuje za nepreskúmateľný, keďže najvyšší súd v jeho odôvodnení dostatočným spôsobom nereflektoval na jej námietky uvedené v ňou podanej kasačnej sťažnosti.

6. Ústavný súd si pri výklade práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na spravodlivé súdne konanie, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

7. V súvislosti so sťažovateľkou napádaným rozsudkom najvyššieho súdu ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné v prvom rade pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by ním vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 395/2019).

8. Správne súdnictvo je primárne prostriedkom ochrany subjektívnych práv adresáta výkonu verejnej správy v jej najrôznejších podobách. Len sekundárne je kritériom poskytovania tejto ochrany zákonnosť verejno-mocenských aktivít verejnej správy. Inými slovami, správne súdnictvo v systéme právneho štátu nemá slúžiť naprávaniu nezákonnosti vo verejnej správe bez akéhokoľvek zreteľa na dopad eventuálne zistenej nezákonnosti na subjektívno-právnu pozíciu dotknutého. Účelom správneho súdnictva nie je náprava nezákonnosti vo verejnej správe, ale účinná ochrana subjektívnych práv fyzickej osoby alebo právnickej osoby, proti ktorej je verejná správa v jednotlivom prípade vykonávaná. Správny súd spravidla nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy (III. ÚS 502/2015, IV. ÚS 596/2012). Taktiež treba mať na zreteli, že správne konanie nie je kontradiktórnym konaním rovnako ako rozhodovanie v správnom súdnictve vzhľadom na to, že jeden z účastníkov konania v správnom súdnictve je vždy orgán verejnej moci, ktorý rozhodoval o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, pričom predmetom konania pred správnym súdom je v zásade preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy (IV. ÚS 308/2011).

9. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru patrí aj právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06).

9.1. Odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov je častým predmetom posudzovania v rozhodovacej činnosti ústavného súdu a aj štrasburských orgánov ochrany práv, z čoho rezultuje pomerne bohatá judikatúra k jeho významu z pohľadu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako ESLP pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. 1. 1999). Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993, II. ÚS 410/06).

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

11. Vychádzajúc z uvedeného, bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti posúdiť, či tieto požiadavky kladené na rozhodnutie najvyšší súd rešpektoval, minimálne v takej miere, ktorá je z ústavnoprávneho hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či nie je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená.

12. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

13. Po oboznámení sa s obsahom ústavnej sťažnosti, ako aj odôvodnenia napadnutého rozsudku ústavný súd musí konštatovať, že odôvodnenie rozsudku najvyššieho súdu je podľa názoru ústavného súdu dostatočné a zrozumiteľné. Najvyšší súd dostačujúco vysvetlil, prečo kasačnú sťažnosť sťažovateľky zamietol, pričom jeho závery možno považovať z ústavného hľadiska za akceptovateľné a udržateľné. Napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu nevykazuje znaky svojvôle

a je dostatočne odôvodnené, ústavný súd teda nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru najvyššieho súdu.

14. Na námietky uplatnené v kasačnej sťažnosti najvyšší súd v podstatných bodoch odôvodňujúcich jeho negatívne rozhodnutie o nej dostatočne reagoval, aj keď ako sám uviedol, stotožňujúc sa s odôvodnením rozsudku krajského súdu a odkazujúc naň, obmedzil sa iba na rozvinutie jeho častí a doplnenie svojich záverov.

14.1. Námietku týkajúcu sa vylúčenia preskúmania viacerých rozhodnutí finančného riaditeľstva v jednom konaní (bod 4.1 tohto odôvodnenia) odobril za použitia § 66 SSP tým, že spoločné prejednanie predmetných vecí by bolo komplikované a neprehľadné a zároveň vyvrátil tvrdenie sťažovateľky, že predmetné vylúčenie naruší „konzistentnosť, celistvosť či údernosť“ pôvodnej žaloby, keď uviedol, že „je celkom logické, že všetky výhrady voči procesnému postupu správcu dane i žalovaného a v daňovom konaní vydaným rozhodnutiam, ktoré žalobca uplatnil v podanej správnej žalobe, musí krajský súd po rozhodnutí o vylúčení vecí na samostatné konania preskúmať v ich celistvosti a urobiť si o nich úsudok a to vo väzbe na všetky obchodné transakcie, z ktorých si sťažovateľ uplatnil odpočítanie dane v jednotlivých zdaňovacích obdobiach.“.

14.2. Námietky poukazujúce na to, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (bod 4.2 tohto odôvodnenia), vyvrátil najvyšší súd výpočtom výsledkov vykonaného dokazovania v daňovom konaní, ktoré v súhrne „nevyrátilo dôvodné pochybnosti o uskutočnení obchodných transakcií s [REDAKOVANÉ] a G&C Service, s.r.o. v rozsahu a spôsobom deklarovaným na predložených faktúrach.“. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je možné dospieť k záveru, že najvyšší súd v ňom dostatočne presvedčivým a vyčerpávajúcim spôsobom poukázal na to, že sťažovateľka neunesla dôkazné bremeno zatiaľujúce ju v daňovom konaní.

14.3. A napokon sa najvyšší súd zaoberal aj námietkou sťažovateľky, že sa krajský súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu (bod 4.3 tohto odôvodnenia), konštatujúc, že k uvedenej námietke nemohol zaujať žiadne vecné stanovisko, pretože sťažovateľka „žiadne skoršie rozhodnutia kasačného súdu, od ktorých sa mal krajský súd odkloniť, neoznačil(a). Naopak kasačný súd upozorňuje na to, že vo veciach vedených pod sp. zn. 10Sžfk/43/2018, 8Sžfk/37/2018, 5Sžfk/29/2018, 6Sžfk/56/2018, 1Sžfk/42/2018 a 1Sžfk/43/2018 boli vydané rozsudky o zamietnutí kasačných sťažností toho istého sťažovateľa proti rozsudkom krajského súdu o zamietnutí prakticky identickej správnej žaloby ako v prejednávanej veci. Pokiaľ ide o námietky sťažovateľa(ky) o nesprávnej interpretácii záverov rozhodnutia najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 3Sžf/1/2010, ktoré mali svedčiť v prospech sťažovateľa(ky), treba uviesť, že z uvedeného rozhodnutia celkom určite nevyplýva (ako to tvrdí sťažovateľ), že povinnosťou správcu dane je nad všetku pochybnosť preukázať opak toho, že došlo k reálnemu zdaniteľnému plneniu medzi sťažovateľom a jeho dodávateľom. Kasačný súd znova zdôrazňuje, že na unesenie dôkazného bremena daňového subjektu nepostačuje predloženie formálnych dokladov a faktúr, hoci aj zaplatených, ak im nesvedčia ďalšie preukázané okolnosti. Daňový subjekt si musí zaobstarať dostatok dôkazných prostriedkov preukazujúcich uskutočnenie plnenia deklarovaného predloženou faktúrou, ako aj to, že plnenie poskytol dodávateľ uvedený na faktúre. Žalobca presvedčivé dôkazné prostriedky nepredložil a ani iným spôsobom sa mu nepodarilo preukázať skutočné prijatie fakturovaných služieb deklarovanými dodávateľmi.“.

15. Podľa názoru ústavného súdu napadnutý rozsudok nie je možné považovať za zjavne neodôvodnený ani za arbitrárny, teda taký, ktorý by bol založený na právnych záveroch nemajúcich oporu v zákone, resp. popierajúcich podstatu, zmysel a účel v predmetnom konaní aplikovaných ustanovení právnych predpisov. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu zo strany všeobecného súdu je možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Z ústavnoprávneho hľadiska preto nie je dôvod na spochybnenie záverov napadnutého rozsudku, pretože sú dostatočne a presvedčivo zdôvodnené. Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu je ústavne konformný, nenesie znaky svojvoľnosti (arbitrárnosti) alebo ústavnej neudržateľnosti v dôsledku zjavných pochybení alebo omylov. Ústavný súd opätovne pripomína, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov a pri uplatňovaní svojej právomoci nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav.

16. Sťažovateľka v danom prípade neobhájila svoje tvrdenie o porušení základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Skutočnosť, že sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a s právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

17. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v rámci predbežného prerokovania odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

18. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sa ústavný súd už ďalšími návrhmi sťažovateľky nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. marca 2021

Libor Duľa
predseda senátu